

SF

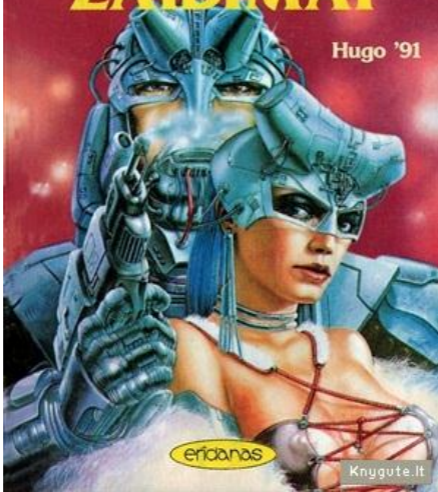
Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

52

Lois McMaster Bujold

FORŲ ŽAIDIMAI

Hugo '91

Lois McMaster Bujold

FORŲ ŽAIDIMAI

Mokslinis fantastinis romanas

Jaunesnysis leitenantas Mailzas
Forkosiganas bei Barajaro
planetos imperatorius Gregoras
Forbara, neįtikėtinai susiklosčius
aplinkybėmis, tampa Galaktikos
perėjūnų suregzto sąmokslu
aukomis.

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
52 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Lois McMaster Bujold - THE WAR GAME
Riverdale, Baenbooks, 1994

Copyright © by Lois McMaster Bujold, 1990

Cover art copyright © by Luis Royo, 1989

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1996
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Skiriu MAMAI

Su padėka Čarlzui Maršalui už patarimus apie statybas Arktikoje bei Viljamui Melgardui, papasakojusiam apie karo veiksmus ir karo žaidimus

Pirmas skyrius

- Tarnyba laive! - triumfuodamas šūktelėjo jaunesnysis leitenantas, stovėjęs už trejeto žmonių nuo Mailzo. Jis skubiai perbėgo akimis paskyrimo įsakymo eilutes, o plono plastiko lapas virpčiojo jo rankoje. - Paskirtas jaunesniuoju ginkluotės karininku Imperijos kreiserin "Komandoras Forchalasas"... Nedelsiant atvykti į Tenerio bazės kosmouostą, iš kur išskrisite į orbitą! - Kumštelėtas į nugarą, jis liuoktelėjo visai kaip berniūkštis, užleisdamas vietą vaikiniui, stovėjusiam už jo.

"Jaunesnysis leitenantas Plozas. - Prie stalo sėdintis pagyvenęs seržantas nuobodžiaudamas ir drauge iškilmingai dviem pirštais iš lėto kilstelėjo kitą paketą.

"Kiek laiko jis jau dirba šį darbą. Imperijos karo akademijoje? - pagalvojo Mailzas. - Kiek šimtų ar tūkstančių jaunų karininkų tuo lemtinguoju savo karjeros momentu praėjo pro abejingas jo akis? Tikriausiai jam visi jie atrodo vienodi. Tokia pati naujutėlaitė uniforma. Tokie patys žydri plastiko stačiakampiai, įremti į apykaklę, - ką tik įgyto laipsnio ženklas. Tokios pat alkanos, apie stubbinančią karininkų tarnybą svajojančių, elitiškiausios Imperijos

armijos mokymo įstaigos absolventų akys".

"Mes ne šiaip sau žygiuojame į ateitį, mes ją atakuojame".

Plozas atsitraukė į šalį, prigludė nykštį prie voko krašto ir atplėšė jį.

- Na? - pratarė priešais Mailzą stovėjęs Aivenas Forpatrilas. - Nekankink mūsų.

- Lingvistikos mokykla, - tebeskaitydamas burbtelėjo Plozas. Jis idealiai mokėjo keturias Barajaro kalbas.

- Studentu ar instruktoriumi? - pasidomėjo Mailzas.

- Studentu.

- Aha. Vadinasi, studijuosi Galaktikos kalbas. O paskui, žvalgyba ir - laimės kūdiki - kitos planetos, - pasakė Mailzas.

- Nebūtinai, - paprieštaravo Plozas. - Mane gali įgrūsti betoninė dėžėn pačiame pragare ir priversti programuoti vertimo kompiuterius tol, kol apaksiu. - Bet jo akyse švytėjo viltis.

Mailzas kilniaširdiškai nutylėjo svarbiausiąjį dalyką - jog Plozui teks dirbti su Imperijos saugumo tarnybos viršininku Saimonu Ilijanu, žmogumi, prisimenančiu viską. Bet veikiausiai Plozui jo lygmenyje, neteks susidurti su dygiuoju Ilijanu.

"Jaunesnysis leitenantas Lobačikas.

Be Lobačiko Mailzas pažinojo dar vieną žmogų tokį pat fanatiškai ištikimą Tarnybos idėjai, todėl jisai nenustebo, kai Lobačikas atplėšė savąjį voką ir užsikirtinėdamas ištarė:

- Slaptoji imperatoriaus tarnyba! Sustiprintas saugumo ir kontraterorizmo kursas.

- A, rūmų apsaugos mokykla, - susidomėjęs pasakė Aivenas, žvilgčiodamas Lobačikui per petį.

- Garbingas paskyrimas, - apibūdino Mailzas. - Ilijanas paprastai atrenka į kandidatus dvidešimt metų išstarnavusius veteranus, nuo galvos iki kojų apsikarsčiusius medaliais.

- Turbūt imperatorius Gregoras paprašė parinkti jo bendraamžių, - ėmė samprotauti Aivenas. - Tos raudonsnukės iškasenos, kuriomis jį apsupo Ilijanas, man asmeniškai kelia liūdesį. Užmiršk turįs humoro jausmą, Lobačikai: tavo kaipmat diskvalifikuos.

"Dėl šios priežasties Lobačikui tarnybos pradimas negresia", - pagalvojo Mailzas.

- Nejaugi aš iš tiesų pamatysiu imperatorių? - sušnibždėjo priblokštas Lobačikas. Jis bemaž baimingai pažvelgė į Mailzą ir Aiveną.

- Gali būti, jog kiekvieną dieną stebėsi jo

pusryčius, - dalykiškai pasakė Aivenas ir pridūrė: - Vargšelis!

[domu, ką jis turėjo galvoje, Lobačiką ar Gregorą? Tikriausiai Gregorą.

- Jūs, forai, matėte jį. Kaip jis atrodo?

Nelaukdamas, kol kibirkštėlė Aiveno akyse pavirs kandžiu pokštu, Mailzas skubiai patikino:

- Jis labai paprastas. Jūs tiksite vienas kitam.

Lobačikas šiek tiek nuramintas pasitraukė į šalį, iš naujo skaitydamas savo lapelį.

- Jaunesnysis leitenantas Forpatrilas, - pušiau dainuodamas ištarė seržantas. - Jaunesnysis leitenantas Forkosiganas.

Aukštaūgis Aivenas pasiėmė savo paketą, Mailzas - savąjį, ir jiedu pasitraukė prie draugų, atlaisvindami vietą.

Aivenas atplėšė voką.

- Aha. Man Imperijos štabas Forbar-Sultane. Aš, jei norite žinoti, būsiu komandoro Džolifo iš Operatyvinio skyriaus adjutantu. - Jis susiraukė ir apvertė lapelį. - Faktiškai nuo rytdienos.

- O-o, - nutęsė jaunesnysis leitenantas, paskirtas tarnauti laive ir dėl to mažumėlę riečiantis nosį. - Aivenas rengiasi tapti sekretoriumi. Tik būk atsargus, jei komandoras papra-

šys, kad pasėdėtum jam ant kelių. Aš girdėjau, jog jis...

Aivenas, nutaisęs geraširdišką miną parodė nepadorų gestą:

- Pavydas, žeminantis pavydas. Aš gyvenčiau kaip civilis žmogus. Darbas nuo septynių iki penkių, nuosavas butas mieste, ir, turiu pastebėti, jog tuose jūsų laivuose nėra nė vienos merginos.

Aiveno balsas skambėjo lygiai ir ramiai, tik akys išdavė jį esant nusivylusį. Aivenas svajotoj tarnauti laive. Jie visi apie tai svajotoj.

O Mailzas, ko gero, dar labiau nei visi. *Tarnyba laive. Ir galu gale vadovavimas, kaip buvo mano tėvui, jo tėvui, jo tėvo tėvui... Viltis, maldavimas, svajonė...*

Jis dėsė - drausmindamas save ir, žinoma, nenusakomai bijodamas. Paskui pasiryžo: priglaudė nykštį prie voko ir pabrėžtinai atidžiai jį atplėšė. Jame gulėjo plastiko lapelis ir keletas kelionės dokumentų. Dirbtinio Mailzo ramumo pakako tik keleriui sekundės dalelių, per kurias Mailzas suvokė trumpo teksto prasmę. Netikėdamas savo akimis, jis stovėjo it stulpas, skaitydamas viską vėl ir vėl iš naujo.

- Kas nutiko, bičiuli? - Aivenas dirstelėjo

Mailzui per petį.

- Aivenai, - dusdamas ištarė Mailzas, - arba aš netekau atminties, arba mūsų moksliniame skyriuje niekad nebuvo meteorologijos kurso.

- Penkiamatė matematika... Ksenobotanika...

- Aivenas vardijo dalykų pavadinimus. - Geologija ir topografija... Klausyk, pirmame kurse mums perskaitė keletą paskaitų apie sinoptinį skrydžių aptarnavimą.

- Taip, bet...

- Ką gi jie tau dar sugalvojo? - paklausė Plozas, pasirengęs, priklausomai nuo aplinkybių, pasveikinti arba užjausti.

- Aš paskirtas vyriausiuoju bazės meteorologu. Kur, velniai ją griebtų, yra toji Lažkovskio bazė? Niekada apie ją negirdėjau!

Už stalo sėdintis seržantas, piktdžiugiškai šypsodamasis, pakėlė galvą:

- Aš girdėjau, sere, - įsiterpė jis. - Ji yra Kairilo saloje, šalia Poliarinio rato. Pėstininkų žiemos treniruočių bazė. O šie vadina ją "Amžinojo įšalo stovykla".

- Pėstininkų? - pasitikslino Mailzas.

Aivenui akys ant kaktos iššoko. Jis įsistebeilijo į Mailžą.

- Tave į pėstininkus? Juk tai neteisybė.

- Dar ir kokia, - tyliu balsu atsakė Mailzas. Ji tarytum šaltas dušas užliejo savojo fizinio nepilnavertiškumo suvokimas.

Rūpestingai nuo visų nuslepiamų kankinimų kaina medikams lyg ir pavyko kompensuoti išsigimėlišką kaulų deformaciją, nuo kurios vaikystėje Mailzas vos nenumirė. Susisukęs varliūkštis dabar jau stovėjo beveik tiesiai. Trapūs it kreida kaulai įgavo tvirtumo. Į bjaurų nykštuką panašus kūdikis tapo beveik šimto keturiasdešimt penkių centimetrų ūgio jaunuoliu. Bet ir čia buvo kompromisas tarp įmanomo kaulų ilgio bei jų tvirtumo. Jo gydytojas lig šiol tvirtino, kad paskutiniai penkiolika centimetrų buvo klaida. Mailzas ganėtinai dažnai susilaužydavo kaulus, tarsi pritardamas tam, bet šis faktas jau nebeturėjo reikšmės. Tačiau jis ne mutantas, ne... Jeigu jam leistų paaukoti savo jėgas imperatoriaus tarnybai, jis priverstų visus užmiršti savo silpnybes. Mailzas absoliučiai tikras. Armijoje egzistuoja tūkstančiai užsiėmimų, kur neiįprasta jo išorė bei nuslėptasis defektas nieko nereiškia. Jis galėtų tapti adjutantų arba vertėjų žvalgyboje. Arba netgi ginkluotės karininku laive, kur dirbtų su savo kompiuteriais. Visa tai aišku, kaip du kart du. Bet pėstininkai? Kažkas žaidžia nedorą žaidi-

ma? O gal čia klaida. Ir ji bus ne pirmutinė. Kūrį laiką Mailzas stovėjo, stipriai spausdamas kumštyje lapelį, o paskui patraukė prie durų.

- Tu kur? - paklausė Aivenas.

- Pasišnekėti su majoru Sesilu.

Aivenas švilptelėjo.

- Linkiu sėkmės.

Ar prie kitos vokų šūsnies pasilenkęs už stalo sėdintis seržantas nenuslėpė šypsni?

- Jaunesnysis leitenantas Drotas, - pakvietė jis. Eilė pasislinko dar per žingsnį.

Kai Mailzas įėjo į kabinetą ir atidavė pagarbą, majoras Sesilas, atsisėdęs ant savo darbo stalo, kalbėjo videotelefonu.

Jis žvilgtelėjo į Mailzą, paskui į savo chronometrą.

- Aha, mažiau nei dešimt minučių. Aš laimėjau.

Majorui Sesilui atsakinėjant į Mailzo pasveikinimą, jo sekretorius, rūgščiai šypsodamasis, išsitraukė iš kišenės ploną pinigų pluoštelį, atskyrė vienos markės banknotą ir tylėdamas ištiesė jį viršininkui. Tačiau linksmumas majo-

ro veide buvo aiškiai apsimestinis. Jis linktelėjo į duris, ir sekretorius, nusiplėšęs plastiko lapelį su ką tik atspausdintu tekstu, išėjo iš kambario.

Majoras Sesilas buvo maždaug penkiasdešimties metų, visuomet pasitempęs, ramus, tikslus. Ypatingai tikslus. Oficialiai jis nebuvo kadruų skyriaus viršininkas, šias pareigas užėmė aukštesnio rango karininkas, bet Mailzas seniai suprato, jog galutinius sprendimus priimdavo būtent Sesilas. Ir kiekvienas akademijos absolvento paskyrimas, be abejonės, pabuvodavo jo rankose. Mailzui buvo lengva su juo bendrauti, nes mokytojas bei mokslininkas majore visuomet pranokdavo kariškį. Ir dar dėl to, kad šis stebėtinai išmintingas žmogus buvo ypatingai pasišventęs savo darbui. Mailzas visiškai juo pasikliaudavo. Iki šios dienos.

- Sere, - pradėjo jis, tiesdamas majorui paskyrimą. - Aš nesupratau...

Sesilas patenkintas susibruko kišenėn banknotą.

- Ar nori, kad perskaityčiau tau įsakymą, Forsiganai?

- Ne, sere. Aš noriu žinoti... - Mailzas prikando liežuvį. - Norėčiau kai ką išsiaiškinti dėl

manojo paskyrimo.

- Meteorologijos tarnybos viršininkas. Lažkovskio bazė.

- Tai... tai, vadinasi, čia ne klaida? Čia iš tikrųjų mano paskyrimas?

- Jeigu ten būtent šitaip parašyta, tuomet tavo.

- O ar jūs... jūs žinote, kad vienintelis dalykas, bent kiek panašus į meteorologiją buvo sinoptinis skrydžių aptarnavimas?

- Žinau. - Majoras žinojo viską, kas buvo susiję su jo darbu.

Mailzas patylėjo. Sekretoriaus išsiuntimas reiškė majoro kvietimą atviram pokalbiui.

- Tokiu atveju, kas tai - bausmė? Ką aš padariau?

- Kodėl gi, jaunesnysis leitenante, - ramiai atsakė Sesilas. - Čia paprastų paprasčiausias paskyrimas. Nejaugi jūs tikėjotės kažko nepaprasto? Mano uždavinys yra užpildyti tinkamomis kandidatūromis laisvas vietas. Kiekviena paraiška privalo būti patenkinta.

- Bet šias pareigas gali užimti bet kuris techninės mokyklos absolventas. - Mailzas vargais negalais prisivertė atgniaužti kumščius ir šnekėti lyg niekur nieko....